

OD REDAKCJI

"Najpilniejszym zadaniem jest formacja biblijna i liturgiczna ludu Bożego"

Jan Paweł II, List Apostolski w dwudziestą piątą rocznicę ogłoszenia Konstytucji Soborowej
Sacrosanctum Concilium, 15

"Poczęcie bowiem i narodziny Jezusa Chrystusa są największym dziełem, jakiego dokonał Duch Święty w dziejach stworzenia oraz w dziejach zbawienia: szczytem łaski - 'gratia unionis', źródłem wszelkiej innej łaski, jak wyjaśnia św. Tomasz. Wielki Jubileusz odnosi się do tego dzieła i odnosi się także - jeśli wnikamy w jego głębię - do Sprawcy tego dzieła: do Osoby Ducha Świętego."

Jan Paweł II, Dominum et Vivificantem, 50

"Maryja weszła w dzieje zbawienia świata poprzez posłuszeństwo wiary. Wiara zaś w swej najgłębszej istocie jest otwarciem serca ludzkiego wobec Daru: wobec samoudzielania się Boga w Duchu Świętym. Pisze św. Paweł: 'Pan zaś jest Duchem, a gdzie jest Duch Pański - tam wolność'. Gdy Trójjedyny Bóg otwiera się wobec człowieka w Duchu Świętym, wówczas to Jego otwarcie się odsłania i daje zarazem stworzeniu-człowiekowi pełnię wolności. Owa pełnia wyraziła się tak wzniośle przez wiarę Maryi, przez 'posłuszeństwo wiary': zaiste, 'Błogosławiona jesteś, któraś uwierzyła!'"
Jan Paweł II, Dominum et Vivificantem, 51

Misterium Zesłania Ducha Świętego

Trwa pierwszy rok przygotowań do Jubileuszu 2000, w którym Ojciec Święty poleca nam skoncentrować się nad misterium Jezusa Chrystusa. Po dorocznym przeżyciu misterium Ojca, który daje Syna w Bożym Narodzeniu, i misterium Syna, który życie daje przez swą Paschę - dotykamy misterium Zesłania Ducha Świętego. Prawda o mistycznej jedności Głowy i Ciała nabiera w tym czasie szczególnej wymowy. Duch Święty bowiem, Duch Dokonawca, z którego rodzi się Kościół w dniu Pięćdziesiątnicy, dopełniając dzieła Misterium zbawienia i uświęcenia Chrystusowego Ciała - sprawia Pełnię Chrystusa. Chrystus cały to Głowa i Ciało. Chrystus i Kościół - to jedna Mistyczna Osoba (św. Tomasz z Akwinu).

Przypominamy to nieustannie, aby pogłębiać coraz bardziej świadomość naszej katolickiej tożsamości, a tym samym kształtować autentyczne świadectwo w codzienności życia. Tę jedność Chrystusa i Kościoła, która jest zasadą naszego życia, wyraża pedagogia roku liturgicznego w swym dorocznym cyklu, z roku na rok pogłębiająca naszą postawę. Chrystologiczny okres Paschy jest organicznie związany z pneumatologicznym okresem Zesłania Ducha Świętego. Chrystus zmartwychwstały i Duch Święty - dwa Ramiona Ojca Niebieskiego - dokonują wedle teologicznej wizji św. Ireneusza jednego dzieła: odkupienia i uświęcenia stworzonego przez Boga człowieka, dzięki czemu uświęcony jest też cały kosmos.

Dzięki Duchowi Świętemu Pascha Chrystusa obecna w sposób najpełniejszy w wielkim Misterium wiary - sakramencie Eucharystii - to misterium zbawienia trwające w czasie, przez które ludzie uzyskują wolność w Duchu i prawdzie. To właśnie dzięki przyłgnięciu do Misterium Paschy Chrystusa w Duchu Świętym, przez które jednoczymy się z Ojcem w niebie, rodzi się, rozwija i dojrzewa życie chrześcijańskie - Kościół Jezusa Chrystusa. Okres Paschalny wtajemnicza nas w tę rzeczywistość.

1. Ukazuje nam Postać Chrystusa chwalebного, który już w całkiem inny sposób aniżeli przed swoim Zmartwychwstaniem wprowadza spotkanych - począwszy od grona wybranych Apostołów aż po gromadzące się tłumy - na drogę ku Ojcu.

2. Eucharystia sprawowana w kontekście uroczystej liturgii Świętego Paschalnego Triduum, przeżycie Wielkanocy z Oktawą i podążanie potem przez chwalebne wydarzenia czterdziestnicy - misterium Wniebowstąpienia i Zesłania Ducha Świętego - rozpoczyna okres życia Kościoła, w którym Chrystus uwielbiony trwa i działa, a my doświadczamy Jego obecności przez pozostawiony nam przez Niego system sakramentalnej mystagogii. W znakach widzialnych spotykamy Jego niewidzialną Obecność. Quod conspicuum fuit in Christo, transivit in Ecclesiae sacramenta (św. Leon Wielki).

Odtąd każdy uczeń Chrystusa stoi wobec tajemnicy wiary. Punktem wyjścia jest spotkanie z Chrystusem w misterium sprawowanej Eucharystii, która jest sakramentem. Klucz poznania i zrozumienia jest więc wewnątrz domu - drzwi otwierają się od wewnątrz. Nie można mówić o Eucharystii, a tym samym o spotkaniu z Chrystusem a przez Niego w Duchu Świętym z Ojcem Jego i naszym - jak tylko w wierze!

Co więcej: jak tylko w wierze Kościoła (fides Ecclesiae)! Tworzą ją obok łamania chleba nauka Apostołów, wspólnota z Piotrem i modlitwa (por. Dz 2,42). A wiara jest ze słuchania - opiera się na najwyższym autorytecie Nauczającego przy stole eucharystycznym. Tu uczeń Chrystusa spotyka współbiedników posiłku, ludzi wierzących dziś, ale powiązanych z chrześcijanami wszystkich epok więzami ciągłej Tradycji. Sprawuje i rozumie Eucharystię w Kościele, a ortodoksji wiary uczy się w zgromadzeniu liturgicznym, które jest wielką tajemnicą wiary - misterium fidei. Dlatego Chrystus obecny w Eucharystii i tchnący tutaj Ducha Świętego w darze swojej miłości kontynuuje swoje życie w Kościele. Dzieje się tak dzięki życiu wiary i wyznawaniu wiary (professio fidei) przez Jego uczniów, którzy równocześnie wyznają swoje grzechy (confessio peccatorum) i sercem czystym, przepelnionym darem miłości i światłem Chrystusa wychodzą ku gościńcom i drogom tego świata, mówiąc: si ignoras - gusta; "jeśli nie znasz - skosztuj" (św. Augustyn).

Tak więc okres liturgiczny rozpoczynający się od przeżycia misterium Zesłania Ducha Świętego ma:

- 1) pogłębić naszą wiarę, dzięki której wierzę w Boga;
- 2) pogłębić naszą nadzieję, dzięki której ufam Bogu;
- 3) pogłębić naszą miłość, dzięki której miłuję Boga i ludzi.

To pogłębienie wiary, nadziei i miłości ożywia w nas ten dar, jaki został nam dany przez chrzest, bierzmowanie i udział w Eucharystii, którą wyznajemy każdego dnia znacząc się znakiem krzyża. Pogłębiona wiara, nadzieja i miłość, organicznie powiązana z udziałem w Eucharystii - Ofierze Chrystusa dostępnej dla nas w posiłku Słowa Bożego i Chleba Komunii - da nam przystęp do Ojca przez Chrystusa w Duchu Świętym. Taki jest fundament ortodoksji, ale i ortopraksji uczniów Chrystusa. Taki program nakazuje realizować zmartwychwstały Pan mówiąc: "idźcie i nauczajcie" (Mt 28,19), "to czyńcie na moją pamiątkę" (Łk 22,19) i "jeżeli miłujesz - paś owce moje" (por. J 21,15-17).